

Open einder

*Zoals bij elk van ons de tocht begon
als queeste naar de kern, vanuit de
bron,
zo willen wij een wandeltocht beginnen
dwars door het vrije veld, en diep naar
binnen,*

*en zo, in vloeiend perspectief, in vogel
vlucht,
in stad en land, en in de open lucht,
die ruimte zoeken die bevrijdt en boeit:
de open plek, waaraan het zijn ont-
bloeit.*

Zo begint 'Het kranskarwei', het gedicht dat Rob Leopold schreef ter gelegenheid van 10 jaar tijdschrift Oase en dat hij opdroeg aan de 'vrienden van Oase'. We herinneren ons met ontroering hoe hij het voor het eerst (februari 2001) voordroeg in De Elegast, met naast zich Victor Westhoff en in een wijde kring om hen heen de mensen die in de voorafgaande jaren bijdragen hadden geleverd aan Oase (artikelen, columns, fotos's). Ieder van ons kon zich aangesproken voelen. Hij maakte regelmatig in het gedicht kwinkslagen naar de aanwezigen:

*Lang leve dus die gekke Pothoofd-
planten:
die rare Muurbloemmosterd en
verwanten.
Hoe vreemder vondst je doet, hoe
groter bofferd:
meteen kunnen er zaadjes naar
De Goffert.*

Dit alles was heel typisch voor Rob. Geen moeite te veel als hij de 'engagées' een hart onder de riem kon steken. Iedereen en alles inclusief makend. Als het maar even kon. Stichting Oase heeft ongelooflijk veel aan Rob Leopold te danken. Vanuit het achterland - zoals hij het zelf noemde - steunde hij ons, waar hij maar mogelijkheden zag. Op alle denkbare manieren. Om er een paar te noemen: hij verrijkte de Oase-

bibliotheek met waardevolle boeken, waaronder alle oude, nog steeds inspirerende jaargangen van De Levende Natuur, hij bracht ons in contact met veel mensen, die op hun beurt weer vrienden van Oase werden, hij schreef gedenkwaardige teksten, b.v. voor de Oasegids "Oase: destillaat, proefplot en toekomstvisie" en natuurlijk "Het kranskarwei". Hij zorgde ervoor dat het bestuur tot op de dag van vandaag geen 'normaal' bestuur kon worden (daar hield hij echt helemaal niet van), maar een het Oase-werk steunende vriendenkring en hij was ook, samen met Ansje, onze zeer bescheiden mecenas. Hij schreef een tiental boeiende artikelen voor dit tijdschrift, waaronder eentje dat ons door zijn (h)erkenning van ons werk zo verlegen maakte, dat we het nauwelijks durfden te publiceren. En al die andere artikelen en lezingen die we met hem in voorstadia mochten delen, het voorlezen door de telefoon van dagboekfragmenten, citaten en gedichten die hem dierbaar waren - het vertrouwen dat daaruit sprak... Rob stond ook symbool voor 'de lezer' van Oase. Praktisch na ieder nummer reageerde hij, besprak met liefdevolle aandacht de artikelen en de columns, ontdekte feilloos de samenhang die we in Oase aanbrachten. Soms wees hij ons zelfs op samenhangen, waarvan we ons tevoren niet bewust waren. De klap die zijn dood veroorzaakte dreunt nog na. We missen hem,

vooral ook als vriend. Dat kan niet anders.

Maar tegelijk is hij nog overal aanwezig. Een wandeling door de tuin is een voortdurende herinnering aan Rob. De bloemenwei, de orchideeën en parnassia, de akkertjes. Dit voorjaar schreef hij nog als toespeling op het eerste kleurenummer van Oase "Full colour, met extra veel spiegelklokjes", op het zakje met akkerkruiden. Dit soort briefjes, in zijn karakteristieke handschrift, vinden we op allerlei plekken. Ook bij het bezoeken van zoveel andere mooie tuinen zien we de schitterende gevolgen van zijn speurtocht naar al die bijzondere plantenzaden.

*De ruimte is als zaad dat steeds
ontspruit.*

*Hij strekt zich tot in eindeloosheid uit
en keert voortdurend weer tot
zaadjes in.*

De ruimte ademt uit en ademt in.

Voor Ansje, zijn vrouw, schiep hij een waar paradijs. Dat had ze verdiend. Daar was hij heel zeker van. Deze zomer was hun tuin natuurlijk mooier dan ooit.

Het lijkt ons prachtig als die tuin zo mooi kan blijven en dat Ansje er van kan blijven genieten. Iedereen kan daar een bijdrage aan leveren. Er zullen regelmatig meewerkdagen georganiseerd worden. Meld je bij Oase (024-6771974) of bij Heilien Tonckens (0516-433292) als je zin en tijd hebt om dit paradijs in stand te houden.

Rob's gedachten en gedichten zijn ook nog alom aanwezig, maar soms een beetje 'verstopt'. We zullen samen met anderen zoeken naar mogelijkheden deze (nog) toeganlijker te maken, zodat nog velen met en na ons zich door deze heerlijke mens blijvend kunnen laten inspireren.

Marianne en Willy